Ч. 288 Неділя 24 грудня 1900 (6 січня 1901). Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Голоси праси про вчерашні вибори. — Джума в Росиї. — Бури в Капляндї).

Вислід вчерашних виборів дуже урадував ліберальну прасу німецку, а то головно задля поражки антисемітів. Neue fr. Presse веде очевидно в тім ликованю перед і заявляє, що Люеґер вже не може похвалити ся дотеперішною популярностию. З пятьох округів віденьских, що доси всї належали до антисемітів, два для них пропало, а в однім прийде до тіснійшого вибору. Навіть кн. Ліхтенштайн упав против социялїста, а також пропали два члени видїлу краєвого Штайнер і Ґесман. Побіду социялїстів в Долїшній Австриї ослаблює їх поражка в Чехії. То, що социялїсти потерпіли неудачу в округах копалень угля толкує N. fr. Presse тим, що они поминули справу народну придержуючи ся лише економічної проґрами. Там де социялїсти йшли разом з міщаньством і не закидали проґрами народної, там добували мандати, в Чехії пімстила ся на них їх одностороння проґрама. Четвергові вибори — говорить дальше Neue fr. Presse — показали, що в Австриї национальна филя виплине на верх і в ній гублять ся виключно економічні оклики. — Подібно говорить Fremdenblatt, доказуючи, що в Чехії социялїстична проґрама цїлком провалила ся. Робітники з'єдинили ся під народний стяг, як ческий так німецкий. Курия пята приносить несподїванки. — Neues Wiener Journal також підносить, що питане национальне в Австриї найважнійше. — Arbeiter Ztg. не криє свого жалю, з причини поражки социялїстів і каже, що социялїсти упали в Чехії між иншими тому, що перецїнїли свої сили і знехтували союз з міщаньством.

Российска комисия для поборюваня джуми оповістила, що в европейскій Росиї, в астраханьскій ґубернїї в селї Владимировску вибухла джума в родинї одного селянина і що по кількох днях недуги померло пять осіб. Пошесть прибрала ширші розміри. До 22 грудня з 19 осіб умерло 15. Кільканайцять осіб находить ся ще під лїкарским доглядом. Звідки та пошесть взяла ся комисия не каже, але мабуть чи не буде то перший видний наслїдок хіньскої війни.

З донесень анґлїйских часописий видко, що в полудневій Афрцї дїють ся дивні річи. Сїм бурских відділів продерло ся до Капляндu, з тих головні всхідний і західний. — Всхідний відділ ґен. Герцоґа перебрав ся через ріку Оранію між Алїваль Норт а Бетулїєю і два дни тому стояв вже недалеко Міддельбурґа, дуже важної місцевости з огляду на зелїзниче получене середини краю з портами. Той відділ має отже за задачу перервати згадані зелїзницї. — Ще важнійша задача західного відділу, що перейшов ріку Оранію під Філїпставн і буде нищити зелїзницю, що веде з Капштадту до Трансвалю, т. є. головну дорогу, котрою анґлїйска армія дістає всї свої военні припаси. Той відділ знищив зелїзницю коло Де Ар і пішов в західнім напрямі. Отже в Капштадтї побоюють ся, що Бури дійдуть до Мальмесбері т. є. на шїсдесять кільометрів від Капштадту, що єсть головною операцийною підставою анґлїйскої армії. А передовсім розходить ся тут не лише о загрожене столицї Капляндu, але о ще небезпечнїйше для Анґлїйців викликане ворохобнї між Голяндцями в тамтих сторонах. В західнім бо Капляндї Голяндцї о много переважають Анґлїйців, а місто Штеллєнбош в'ддалене о 40 кільометрів від Капштадту було вже нераз огнищем ворохобні Голяндців против анґлїйского панованя. Взагалї як доносять кореспонденти анґлїйских часописий з Африки, положене там тепер так само грізне, як перед роком. Бурів може тепер трохи менше як тодї, але они посунули ся значно дальше на полудне а їх присутність близько головних точок Капляндu і ворожий настрій населеня для Анґлїйців творять небезпечність, якої перед роком не було.

Новинки.

Львів дня 5-го січня 1901.

— **При нагодї надходячих сьвят Рождества Христового** пересилаємо нашим Вп. Читателям сердечні желаня. Христос раждає ся!

Старий місионар з Анаму.

(З францускóго — Пєтра Льоті.)

Там далеко в сумнім жовтім краю найдальшого всходу стояв наш тяжкий панцирний корабель, в часї лютої війни, на своїм становищи, в однім бічнім морскім заливі.

З прибережним краєм — неймовірно зеленими горами і рижовими полями, що одностайно і мягко, немов аксамітна площа, простягали ся — ми ледви стикали ся. Селяни і мешканцї ліса, недовірчиво і ворожо для нас настроєні, не показували ся. Придавлююча духота йшла від вічно майже сірого неба, закритого майже все тяжкими оловяними занавісами.

Одного рана, коли я як-раз мав службу, прийшов до мене моряк, що стояв на варті, і сказав:

— Пане капітане, „сампан“ (човно анамске) надпливає. Здає ся, що хоче задержати ся коло нашого корабля.

— Ага! А хто там сидить в нїм?

Непевний, що має відповісти, поглянув моряк своїм острим, далековидним зором в напрямі човна:

— То, пане капітане.... щось якби.... бонзи... мусять бути Хінцї, не знаю добре.... але таке щось там сидить.

Поволи, тихо приплило човно по непорушній, густій, горячій водї близше. Молода дївчина, з жовтим лицем, чорно одїта, керувала стоячи веслом і привела нам того несподїваного гостя, котрий справдї мав на собі одежу, косу і великі округлі окуляри бонзів з Анаму, але єго привітливе лице не мало в собі нїчого азийского.

Він дістав ся на поклад і привитав мене по француски, трохи несьміло і нескладно.

— Я місионар — сказав — походжу з Льотаринґії, але вже від трийцятьох лїт мешкаю тут в однім селї, віддаленім звідси яких шість годин дороги. Всї мешканцї села приймили християнство.... Я хотів би поговорити з комендантом і попросити у него помочи. Нам грозять ворохобники, і вже прийшли близько нас. Мої всї парохіяни погибнуть, коли не подадуть нам завчасу помочи.

На жаль, комендант мусїв відмовити помочи. Всї наші уоружені люди були ще перше вислані в иншу сторону, і в тій хвили мали ми лише дуже незначне число моряків, конечне до стереженя і оборони корабля, ми справдї не могли нїчого вдїяти для тих бідних „парохіян“ і мусїли видати їх на поталу.

Прийшла страшенна полуднева спека, короткий час, в котрім здає ся завмирає всьо житє. Мале човно з молодою дївчиною вернуло на берег, до тої нездорової зелени, що видихує з себе зрадливу отрую, а місионар лишив ся — трохи мовчаливий, коли одержав відмовну відповідь — однако спокійно і вічливо сидів між нами.

В часї обіду, який з нами споживав, не виявляв надзвичайного духа; він бідний став вже таким „Анамцем“, що просто неможливо було з ним розмовляти. Аж по каві ожевив ся, коли подано цьґара, і попросив францускóго тютюну, аби набити ним свою люльку; від двайцятьох лїт — як він казав — не мав нагоди ужиєати тої приємности. Відтак звинив ся, що утомлений довгою дорогою, і положив ся на подушках, аби випочити.

І того чоловіка повинні ми були, мусїли очевидно задержати на кораблн, може й кілька місяців, на всякий спосіб аж до его повороту до Франциї. І я мушу признати, що остаточно один з нас на приказ команданта, котрий не конче рад був з тої гостини, подав таку вість:

— Отче, для вас приготовлено комнату. Очевидно ви так довго будете нашим гостем, доки не будемо могли лишити вас в якім безпечнім місцї.

Він здавалось не зрозумів того.

— Але.... я хотів лиш заждати, доки нїч не зайде, і просити вас о позичене малого човна, щоби міг вернути до себе. Виж можете мене перед ночию вислати на берег? — спитав цїлком неспокійно.

— На берег?!... А виж що там хочете робити?

— Хочу вернути до мого села — відповів з сьвятою майже простотою. — Ах, тут не можу переночувати, ви то розумієте.... колиб напад мав бути постановлений на сю нїч!

І здавало ся немов би за кождим словом росло то на перший погляд таке щоденне єство і ми обступили его з одушевленою цїкавостию.

— Іменованя. П. Міністер рільництва іменував Люд. Унгера радником лісовим, Мат. Борженцкого інспектором лісовим. Асистентів лісництва Жигм. Скалецкого і Стеф. Студнярского управителями домен і лісів, а елевів лісництва дра Вол. Буржиньского. Йос. Шміда, Ів. Колка, Мих. Витовского і Вит. Маха асистентами лісництва. — П. Міністер скарбу іменував в етаті прокураторії скарбу у Львові концепістів прокураторії скарбу дра Стеф. Таласевича і дра Стеф. Сьвітальского ад'юнктами прокураторії скарбу.

— Засіданє виділу руского товариства педаґоґічного у Львові відбуде ся в суботу дня 12-го січня 1901 о годині 6-ій де звичайно.

— Кваліфікаційні іспити для учителів і учительок народних шкіл розпічнуть ся дня 18-го лютого перед іспитуючою комісиєю в Станиславові. Поданя на руки дотичної ради шкільної окружної треба вносити до кінця сего місяця.

— Памятник в честь бл. п. Кардинала Сильвестра Сембратовича. В Підлютім коло Перегиньска, де звичайно бл. п. кардинал Сембратович проводив літо, уставлено в его честь памятник в виді високого обеліска, на каміннїй підставі. На переді виритий хрест, а під ним напис: „Памяти бл. п. Митрополита Кардинала Сембратовича 1900. В. Шмідт“. Памятник стоїть на високій скалі напротив церкви. Виставив его властитель скільского ключа п. Шмідт, котрий від кількох літ арендує ліси в Перегиньску, що належать до львівских митрополитів.

— Огні. З Жидачева пишуть: Дня 25-го грудня около 9-ої години рано вибух пожар в Київци в домі Петра Мелешка і знищив десять загород селяньских з усіми господарскими будинками. З переведеного слідства показало ся, що огонь вибух задля неосторожности самого Мелешка, що ляв воскові сьвічки до церкви. Загальна шкода виносить звиж 40.000 К. З поміж 10 погорільців було лише 7 обезпечених на 8000 К.

— Берлиньска гниль. Пруські цивілізатори вибрали ся цивілізувати Хінців, але того не видять і, видко, не хотять знати, яка гниль моральна знаходить ся в столици держави „страха божого і добрих обичаїв“, котра поправді повинна ба називати ся столицею бути і моральної гнилі. Недавно тому засуджено там банкіра, котрий маючи жінку і діти, надуживав молоденьких не літних дівчат, удаючи віба то маляря, котрий потребує молоденьких дівчат на моделї. Процес тягнув ся кілька недїль, ставало множество сьвідків, женщин і дівчат упавших морально та нелїґних дітий, а підчас процесу показало ся, що урядники поліцийні і судові старали ся за груби гроші представити банкіра невинним. При сїй нагоді показала ся як найбільша гниль моральна, сягаюча від найнизших верств, котрі жиючи в нужді, готові до всего, аж до тих верств, котрі жиючи в достатках, самі вже не знають, яких розкошій уживати. — Майже рівночасно відбував ся другим наворотом процес против берлиньских картярів, — процес показуючий також моральну гниль на великі розміри. Ще не прогомоніли оба ті процеси, як вже настала т. зв. берлиньска панама. В земскім кредитовім банку показались величезні непорядки, надужитя і спроневіреня, і настав страшенний „крах“, котрий наробив богато нещастя. Богато приватних людий потратили свої маєтки, а фабрика машин Пецольда в Іновроцлаві оголосила конкурс, внаслідок чого більше як 400 робітників і ремісників стратило роботу. Один властитель більшої посїлости, котрий зложив в тім банку гроші на то, щоби жити лиш з процентів, стратив 44.000 марок; якась вдовиця по урянику стратила кільканайцять тисячів. Пруські часописи подають цілий спис людий, що потратили свої маєтки через той банк. — За банком „Grundschuldbank“ збанкротував і другий банк „пруский акцийно-гіпотечний банк“. Слїдство показало, що директори тих банків пускали ся на нечисті спекуляциї, до котрих уживали гроший зложених в тих банках. Чотирох директорів арештовано. Один з тих директорів Занден удавав дуже „побожного“ чоловіка, давав богато „на боже“ і на будову протестантских церков, держав собі пастора, котрий що дня правив єму службу Божу і вже за житя казав виставити собі на кладовищи прекрасний нагробник, за котрий заплатив 50.000 марок. „Побожний“ директор був при тім і осторожний, бо готівку, як кажуть, вислав вже давно до Англії, а проче майно переписав на свояків. Другим директором був Шмід, котрий рівночасно був банкіром цісаревої. Оба директори старали ся о то, щоби через довгі літа вдержувати штучно добру славу обох банків. Занден розпочав свою карієру від простого писаря, а нині числять его маєток на 28 міліонів. Директор Варціньский, сестрінок Зандена, виавансував на директора банку з простого челядника слюсарского. Всї чотири директори сидять, як вже сказано, під ключем, але многі тисячі людий через них підуть тепер з торбами.

— Аматорске представленє. Дня 7 н. ст. січня 1901, в перший день Різдвяних сьвят відбуде ся у великій сали школи промисловоі в Виткові новім аматорске представленє штуки: „Сельскі аристократи“, (образ народний зі сьпівами в 3 актах), виконане членами читальні „Просьвіти“ в Виткові старім. В антрактах відсьпіває місцевий хор читальняний кілька народних пісень. — Ціни місць: крісло 1 кор., лавка 50 с., місце стояче 30 с. Дохід призначений для читальні „Просьвіти“ в Виткові старім. Початок точно о 7 год. вечером.

— Купіль в зимі. Такої самої штуки як господар Саганьский із Скоморох в Сокальщині, ба ще трохи більшої, показали на сам новий рік нового стилю три члени пливацкого товариства в Шарльотенбурзі на озері Kochsee. Ані студінь на дворі — а було 10 степенів морозу, ані низька температура води не відстрашила їх хоч один з них прокурист Крайх має вже 50 літ; оба другі, студенти Гиндель і Гільдебранд то все молоденькі люди. Они прийшли до властителя заведеня купелевого на озері і казали вирубати собі 20 квадр. метр. леду, поскакали з вежі у воду переплили ціле прорубане місце, вилізли з води, убрали ся, напили ся ґроґу і пішли домів. Купіль їм ані трошки не пошкодила.

— Підшив ся. Агнія Ощак з Кривчиць приїхала до міста на торг і стрітила на Казимирівскій улици якогось жида, котрий був подібнїсенький до того, у котрого она позичила гроші і она гадала, що то дійстно той сам. Отже приступила до свого ніби то вірителя і стала просити, щоби він ще підождав на дов 17 зр. а она заплатить єму процент. Той ніби віритель згодив ся на то, обіцяв почекати, але казав заплатити собі горівки і перекуску, на котру запросив ще й свого фірмана. По почестунку заплатила Агнія тому ніби вірителеви ще 2 К. 40 с. проценту і пішла на торг. Але на дорозі стрітила дійстного свого вірителя, котрий зачав упоминати ся о довг. Здогадавши ся зараз, що стала ся жертвою махлїї вернула зараз до шинку, але застала там лиш фірмана з Янова Шаю Люберга, котрий приведений на поліцию, зізнав, що обманьства допустив ся торговельник худоби з Янова Кальман Тайх. Тайха відшукано і арештовано, мимо того, що він випирав ся. При нім знайдено 229 К. 50 с., котрі зложено в депозиті.

— Румуньский мантій. Купець в Чернівцях, Александер Табакар, одержав вчера зі Львова телеґраму, підписану своїм шурином Вартаном Бетушаном, жадаючу, щоби той післав єму 100 зр. Табакар, знаючи відносини свого шурина у Львові, зателеґрафував до него, щоби він переконав ся, хто то надав таку депешу. Отже п. Вартан пішов після поданої в телеґрамі до Черновець адреси до готелю Бреннера і знайшов там в книзі гостий вписане імя

— Але, отче, саме на вас перших нападуть, знаєте о тім?

— Ох, очевидно що знаю — відповів з непохитним спокоєм мученика в старинних часів. Десятьох его парохіян ждало на него по заході сонця на березї. Всї разом мали відтак сейчас вертати до загроженого села, проче здали на ласку Божу!

І коли хотїли его намовити, аби лишив ся, бо там в тім зеленім краю грозить єму неминуча смерть, страшна, мученича хіньска смерть, почав він з лагідним гнївом говорити на свій твердий, упертий спосіб без пустих слів і балаканини:

— Я навернув їх до нової віри, а ви хочете, аби я лишив їх тепер, коли їх за ту віру переслїдують? Атже то мої діти, зрозумійте лиш, то мої діти!...

Зворушений пішов один офіцир, аби приготовити човно до від'їзду місионара. Ми всї стиснули его руку. Все спокійний, попавши знов в свою німу ничтожність, передав він нам лист до якогось старого свояка в Льотаринґії, взяв трохи француского тютюну і вибрав ся в дорогу до свого села.

І між тим як сумерк чим раз більше покривав землю, стояли ми на покладі і довго мовчки дивили ся за човном, що несло того апостола по тяжкій, горячій воді поволи на певну мученичу смерть.

АНГЕЛ СМЕРТИ.

(З нїмецкого — К. Брух-Зін).

Отець і мати стояли при ліжочку своєї одинокої дитини і дивили ся з тревогою на пашіюче огнем личко, на горячі, трямтячі руки недужого хлопця, що неспокійно кидав ся в хоробливім снї і маячив. Їх погляди стрітили ся, немов би себе тревожно питали: чи прийде спокійний сон, що лиш він може уратувати нашу дитину?

О, ті страшенні години дожиданя кризи при постели улюблених недужих осіб! Котра мати не зазнала тої муки, не ждала в смертельній тревозі в тій заповідженій лікарем хвили, що видавала ся годиною; котра не ждала на спокійний, рівний віддих, на перші каплі поту на пашіючім горячкою чолї! В таких хвилях витає кожда мати дароване знов житє своєї дитини з далеко щирійшим щастєм, як в хвили, коли дане оно їй було перший раз.

Сим разом здавало ся, що обезсилена довгими безсонними ночами матір, вийде побідоносно з борби з страшною недугою, бо пані Веберова замітила, що єї Франц стає чим раз спокійнійший; віддих став рівний, его вузке, запале личко звогкло, поодинокі каплі поту появили ся на блїдих висках.

Родичі поглянули на себе — вітхнули, їм полекшало: „Він спить — спить глубоко і тихо — ми его не стратимо.

На смерть утомлена мати пішла трохи спочити. Отець сидів тепер при сплячій дитинї. Нічна лямпка кидала тускле сьвітло на тихе, пожовкле личко.

Як би він і ту дитину утратив! Вже двоє пішло зі сьвіта на ту саму люту недугу, на якусь мозкову горячку, що нагле без ніякої видної причини прокинула ся у здорових і кріпких дітий.

Отець перейшов в души ціле своє житє і всї нещастя послідних літ. Борби скупо платного урядника о істнованє своє і родини, недостаток, недуги і смерть ... Всьо разом один нещастний ланцух. З троїх хороших, здорових дітий лишав ся ще лиш той один синок, а й по него люта доля простягнула свої руки.

Подвійно страшно було би саме тепер стратити ще й того одинокого, коли матеріяльна нужда скінчила ся. Аванс, відтак підвисшене платнї забезпечували родинї сяку-таку вигоду.

Як та дитина спала! А тепер навіть легкий усьміх перебіг по єї лици. Вузкі уста отворили ся. На утомлених чертах появив ся знак дивного успокоєня і внутрішної радости. Хлопець трохи поруши ся. Здавалось, що єму щось снить ся і то щось щасливого.

Але в міру того, як дитиняче лице просняло ся, ставали черти вітця мрачнійші і він нагле стрепенув ся і вхопив ся рукою за серце. Якийсь болючий спомин стиснув его і оно стало так сильно бити ся, що він бояв ся, аби то голосне бите не збудило дитини.

Ботушана; завізвав тогди поліцию, а та арештувала мантія, котрий зве ся Аравил Маґар дич і есть родом з Румуниї.

— З своїм ухом в коробці від сірників прийшов онеги в Берлині якийсь фризиер, Роберт Б. на стацию ратункову, і просив, щоби лікар пришив ему, а може оно прирoсте. А річ була така: Фризиер той мешкае разом з своїм товаришем, і оба в ночи під новий рік — мабуть під впливом алькоголю, без котрого на новий рік нігде не може обійти ся, — оба зачали сварити ся а відтак і бити. В тій бійці товариш відкусив фризиерови більшу половину уха і кинув під постіль. Фризиер довго шукав свого уха, але не міг знайти скорше, аж на другий день, сховав до кор бки і прийшов до лікаря. Той зробив ему дійстно его волю — а що уши пришиті і по довшім часі приростають, то може бути, що й фризиерови прирoсте. Сяк чи так, буде мати добру памятку, коли зачиналось двайцяте столітє.

— Християньский календар місіонарский на рік 1901. Ціна 50 сот. (25 кр.) — Під таким заголовком вийшов в Жовкві з печатні ОО. Василиян календар, котрий як з містом так і формою відзначуе ся дуже користно від видаваних у нас доси календарів. З календаря віе правдивим духом християньскої віри і люби, а форма календаря коротко сказавши мае вигляд европейский.

Телеграми.

Берно 5 січня. Супротив того, що союз німецкої партиї не возьме участи в понеділковім тіснійшім виборі, побіда социялиста Гібеша певна.

Рим 5 січня. Поголоски о недузї папи неправдиві.

Гаґа 5 січня. Кріґер рішучо відкинув предложене англійского дипльомата, посла в Мадриді, Друмонда-Вольфа, аби з полудневої Африки утворити републику під протекторатом Англії.

Мельбурн 5 січня. В кольонії Виктория буде в кінцем січня 400 людий готових до виїзду на поле борби в полудневій Африці. З полудневої Австралії зголосило ся 600, а з Новой Зеляндиї 2000 охотників.

Ніца 5 січня. Наймлено тут вже мешкане для англійскої королевої, котра мае сюди прибути в марті.

Надіслане.

— Дирекция „Краевого Союза кредитового“ стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошуе отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краевого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один уділ членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квоті 1 зр.* — „Краевий Союз кредитовий“ *приймае вкладки ощадности* в довільній високості і опроцентовуе їх 4 1/2% та уділяе кредиту руским товариствам кредитовим на 5 1/2%. Иниші особи можуть користати з кредиту в „Краевім Союзї кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краевого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім неділь і руских сьвят. *Дирекция.*

— „Краевий Союз кредитовий“ видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продае їх по отсих цінах:

1.	Книга довжників	аркуш	по	10 сот.
2.	Замкненя місячні	2 аркуші	„	5 „
3.	Інвентар довжників	аркуш	„	5 „
4.	„ вкладників	„	„	5 „
5.	„ уділів	„	„	5 „
6.	Книга головна	„	„	10 „
7.	„ ліквідацийна	„	„	10 „
8.	„ вкладок щадничих	„	„	10 „
9.	„ уділів членьских	„	„	10 „
10.	Реєстр членів	„	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краевім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-європ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольвого, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольвого лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·13	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Скольвого, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Скольвого, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

Так спало кожде з померших дітий на хвилю перед смертию. Правда они не спали так спокійно і глубоко як отсей малий. Але серед сильного маяченя приходила нагле хвиля спокою, в котрій утомлені, обезсилені черти так само розвеселяли ся, бліді уста складали ся до такого самого усьміху. Ціле лице сияло таким самим щастєм. А відтак пробудившись, шептало кожде з них о дивнім сні: золотих облаках — цьвітах — сонци — і о ангелі в білій одежи з сьвітачими крилами. Він бавив ся з ними так красно, так мило — а тепер він знов тут! Чи тато его не бачить?

Такі сни мали обое діти а в годину пізнійше кожде з них умерло. А тепер — а тепер — а тепер — то послідне!

Тревожним поглядом дивив ся отець на сплячу дитину. Тремтячи дожидав кождої хвилї, що она отворить очи і стане порушати блїдими устами. Тоді він знов нахилить ухо, почуе тихе оповіданє про передсмертний сон і —

На силу держав ся від голосного плачу, що видирав ся з его грудий.

Як добре, що мати спала, бідна, бідна мати! О, она ще й так за вчасно обудить ся, але він вже перебуде найстрашнійше горе сам. Опустив ся на крісло і вдивив ся в темний угол комнати.

Все ще чув рівний віддих дитини. Але оно вже не усьміхало ся. Чи не бачив добре? Чи засліплювали его сльози, що так безстримно плили по его лици?

Крізь щілину темних занавіс продерла ся смуга сьвітла. З улиці доносив ся тупіт кіньских копит, туркіт возів і гомін людских голосів. Робив ся день, страшний день, що може стане найтяжшим в его житю.

Він стрепенув ся. Дитина порушила ся. Тепер отворила очи. Спокійний, ясний погляд. Тихо шепнула:

— Тату, ви коло мене?
— Так, дитинко.

Що его то коштувало, аби ті слова висказати спокійно.

— Тату, я мав такий красний сон!
— Який?
— Снилась мені зелена лука і богато, богато цьвітів і —

Отець ще низше похилив ся. Тепер вже знав, що діе ся бідному грішникови, котрому читають засуд смерти.

— — і чудесний ангел бавив ся зі мною.

Отець добув своїх послідних сил. Мороз перейшов по его тілї. І немов би захоркотів спитав дитину:

— А тепер его тут нема? Не видиш того ангела?

— Ой ні, він вже відлетів! — сказала дитина легко усьміхаючись.

І знов заспала — але вже сном здоровля.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).